

UNA VIDA QUE NO POT MORIR

d'una homilia del pare abat CASSIÀ M. JUST

Una visió tota esperançada de la nostra mort ens podria semblar massa enlairada en contrast amb la brutalitat que la mort ens visita i se'ns emporta, sense diàleg previ, els avis, els pares, el marit o l'esposa, àdhuc els fills o els nets, i també els millors amics, els col·laboradors, o els guies espirituals.

Ja no diguem quan es tracta d'un accident absurd o de la violència obstinada dels homes, com tan sovint ens han fet escriure fets luctuosos. Però, no és pas veritat que la fe cristiana ens vulgui endormiscar amb imatges poètiques, per tal que no ens colpeixi tan fortament la duresa de la mort. No, la fe no ens estalvia cap sofriment, però, això sí, ens enforteix el sentit profund, ens fa veure que la mort no té l'última paraula, perquè Déu, l'Immortal, ens ha donat en Jesucrist la font autèntica d'una vida que no pot morir.

Més encara, ens l'ha donat com a company de mort. Aquest és el sentit de l'Evangeli que hem escoltat. En l'abandó i en la solitud immensa de la mort ja no hi ha cap cristià, ja no hi ha cap home ni cap dona, que pugui dir que està totalment sol: Jesús hi és present, ell el Crucificat, ell el Vivent per sempre. Podem ben dir que d'ençà de Getsemaní, d'ençà del Calvari, la mort ja ha perdut el verí de la desesperació. «On és, oh mort, la teva victòria», deia amb raó l'apòstol Pau. Per això, esguardem els nostres difunts com caminants a la darrera etapa abans de rebre l'abraçada eterna d'Aquell que els ha estimat des d'abans de la creació del món. I ja ara els sabem en mans de la misericòrdia d'Aquell que ho pot tot i que ha volgut que la nostra pregària i la celebració de l'Eucaristia els fos profitosa per la seva plena purificació, i així puguin tenir preparat i sense màcula el vestit de noces amb què han de participar en la festa eterna de Déu i dels seus sants.

És cert que per a nosaltres hi és sempre l'esquinçament de la separació i també en certa manera com un avantatge de la nostra pròpia mort, perquè en cada familiar o amic que mort, nosaltres comencem ja a morir, perquè formaven part del que som i del que vivim i ens són arrabassats. Però sabem també que ells no han caigut en la tenebra del no-res sinó que estan en Déu i nosaltres tenim l'esperança certa de retrobar-los. I, mentre continua el nostre peregrinar de vida i de mort, tenim en l'Eucaristia el sagrament de la comunió que reuneix en el Senyor mort i ressuscitat l'Església del cel i de la terra en una sola esperança, en un sol amor, en una sola presència misteriosa fins que Déu sigui tot en tots.